

faa var det jo overflødig, at han forsikkrede, at det var aldeles paalideligt, hvad Embedsmændene opgave som udgivet; thi jeg udtalte saa bestemt og klart, som jeg kunde, at der ikke var Tale om Tvivl i saa Henseende hos noget af Udvalgets Medlemmer. Altsaa derom ere vi enige, og deroim behøvede den ærede Minister ikke at forsikkre med Hensyn til de her omhandlede Embedsmænd; thi dette tro vi om alle Embedsmænd. Paa den anden Side kan jeg henholde mig til, at Udvalget har været enigt om at finde, at der ogsaa her i dette Punkt maa kunne fordres indtil en vis Grad en ensformig Fremgangsmaade fra de vedkommende Embedsmænds Side. Det har ingenlunde været Udvalgets Mening, at ville friste ivrige og nidkjære Embedsmænd til ikke at skrive om Et eller Andet, naar de maatte finde det nødvendigt; men der har paa den anden Side været den Mening hos Udvalget, at samtlige disse Embedsmænd maa vi fra vort Standpunkt betragte som lige nidkjære og lige ivrige, og naar vi da se, at af lige ivrige og nidkjære Embedsmænd behøve nogle endel Mindre til Godtgjørelse for Portoudgifter end Andre, saa er det, at Udvalget kommer til den Beslutning at indstille en forsigtig og mild Nedsættelse i Portoudgifterne, hvor disse findes at være meget høje. Det, som her foreligger, er slet ikke Andet end, hvad vi ogsaa tidligere have troet at maatte gjøre paa andre Punkter. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at uagtet der har været forskellige Meninger om disse Kontorholdsgodtgørelser, nemlig saavel med Hensyn til Lovvæsenets Kontorhold overfor Finansministeren som med Hensyn til Postvæsenets Kontorhold overfor Indenrigsministeren, saa have disse ærede Ministre dog erkendt, — forsaavidt som de ikke have modsat sig de af Udvalget forelaaede Nedsættelser — at Udvalget saae Sagen rigtig. Idet Udvalget saaledes har haat baade Finansministeren og Indenrigsministeren med sig, har altsaa den høitærede Justitsminister her gjort en fra deres forskjellig Opfattelse gjældende i dette Spørgsmaal. Dette tror jeg ogsaa kan ansøres til Styrke for, at vor Betragtning ingenlunde lider af de uheldige Egenskaber, som den høitærede Justitsminister mente skulde ligge til Grund for den. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at den høitærede Justitsminister jo har erkendt, at Udvalget har strakt sig overmaade langt henimod hans Forestillinger og Bemærkninger med Hensyn til de stillede Forslag. Men den høitærede Minister vil vistnok erkende, at naar han selv udtrykkelig siger: Dette er for mig et Principspørgsmaal, saa maa det ogsaa være et Principspørgsmaal for Udvalget, og netop fordi det er et Principspørgsmaal, og netop fordi der saaledes ikke er Tale om Betydningen af disse Smaanedfættelser, er det, at Udvalget ikke har kunnet gaa ind paa her at lempe sig efter den høitærede Minister. I Principspørgsmaal er det jo en ganske anden Ting, idet man der ikke kan lempe sig paa

et Punkt, uden at man maa opgive sit Princip, og da disse Spørgsmaal jo komme frem hvert Aar, idet nye Love af denne Art bestandig gjentage sig, vilde Udvalget stadig være lammet i sin Virksomhed i disse Sager, naar det paa et eller andet Punkt opgav sit Princip. Med Hensyn til Beløbs Størrelse er det en ganske anden Sag, thi det er en Skjønssag, og der kan man lempe sig; men som Princip maa jeg paa Udvalgets Begne fastholde vore Forslag. Det ene af den høitærede Ministers Forslag angaar 50 Kroner. Den høitærede Minister visste ikke, om disse 50 Kroner skulde fradrages for den ene Fuldmægtig eller for en Skriver; men jeg skal oplyse den ærede Minister om, at det altsaa er undgaaet Opmærksomheden fra vor Side under Konferencen med ham, at denne Nedsættelse med 50 Kroner beror paa, at vi mene, at en Skriver, der lønnes saa højt fremfor Skrivere i Almindelighed, nemlig med 350 Rd., her er tilstrækkelig i Stedet for en Anden-Fuldmægtig. Man har ment, at en Fuldmægtig og en Skriver, der kan lønnes med 350 Rd., her kunde træde i Stedet for to Fuldmægtige. Om vedkommende Embedsmand vil give Skriveren 200 Rd. og saa tage Ekstra-hjælp eller Hjælp til Ekstraskrivning, saaledes som flere Embedsmænd jo have, og dertil give 100 Rd. eller saa, det beror paa ham selv; men vort Forslag er begrundet deri, at vi ikke finde det nødvendigt for dette Embede at have to Fuldmægtige. Til disse Udtalelser tror jeg at kunne indskrænke mig, og jeg skal anbefale Thinget at forkaste Justitsministerens Forslag.

Justitsministeren (Klein): Hvorvidt Finansministeren og Indenrigsministeren have tilliet sig paa anden Maade med Hensyn til Kontorholdsgodtgørelse for Portoudgifter, end jeg har, det veed jeg ikke. Det turde dog maasse være noget for dristigt, af den Omstændighed, at de have ment, at det ikke kunde nytte noget at modsætte sig Udvalgets Indstilling, at drage den Slutning, at de have været enige med Udvalget navnlig i dets Opfattelse af Spørgsmaalet, betragtet som et Principspørgsmaal. Men hvad enten nu det ene eller det andet maatte være Tilfældet, saa har jeg tilladt mig at anføre de Grunde, som have bestemt mig til at se Sagen paa den Maade, som jeg har gjort det. Jeg maa fremdeles holde for, at det er meget urigtigt at opstille en Regel, der vil føre til, at i samme Grad, som en Embedsmand har været og fremdeles er ivrig og nidkjær i sin Tjeneste, i samme Grad kommer han til at betale Embedets Udgifter af sin egen private Lomme. Sagen er i Virkeligheden overmaade simpelt den, at en Embedsmand, naar han skal betale Portoudgifterne af sin egen Lomme, meget let kan frites til at lade et Brev ligge fra den ene Dag til den anden, naar han veed, at han skal skrive sammesteds hen igjen, og han altsaa for samme Formærke kan faae besøget